

РЕШЕНИЕ

№ 8626

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 12.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9754** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 27688 от 04.10.2024 г. и вх. № 26869 от 24.09.2024 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от С. С. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], чрез адв. К. Х. от САК, със служебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, кантора 25 срещу Заповед № 24-4332-004502 от 19.08.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, необоснована и постановена при допуснати съществени нарушения на материалноправните и процесуалноправните норми. Излагат се доводи, че обжалваният акт е издаден при нарушаване на чл. 35 АПК, т.е. при непълно изясняване фактите и обстоятелствата от значение за случая. Инвокират се доводи, че описаната в оспорения акт фактическа обстановка не отговаря на обективната истина, което от своя страна е довело до необосновани правни изводи. Оспорващият посочва, че поводът за сезиране на съда е недоказаността на административното обвинение, тъй като липсват каквито и да било доказателства, които по безспорен начин да установяват, че на посочената дата автомобилът му е управляван от неправооспособен водач. В хода на съдебното

производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Х., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира сторените по делото разноси.

Ответникът – полицейски инспектор ОПП-СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА бланков № 1151192 от 09.08.2024 г., издаден от Я. А. Х., на длъжност „инспектор“ при 07 РУ - СДВР, с който е установено, че С. М. М., ЕГН [ЕГН], на същата дата в 16,07 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от ул. А.. С. М. към ул. Б. С., управлява лек автомобил марка „Рено“, модел „Лагуна“, с рег. номер С., собственост на С. С. Г.. При извършената проверка и направена справка чрез РСОД и ОДЧ – 40 е установено, че водачът управлява МПС без да е правоспособен. С АУАН са иззети 2 бр. регистрационни табели ни СРМПС №[ЕИК]. С оглед така описаните факти е прието, че е извършено административно нарушение на чл. 150, ал.1 от ЗДвП – управлява ППС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 19.08.2024 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно 6 месеца.“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

По искане на страните са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите С. М. и Н. А., поискани от жалбоподателя и Ц. Ф., поискан от ответника. Съдът кредитира показанията на свидетелите М. и А., докато приема за достоверни показанията на св. Ф. относно извършената проверка, но не и за извършените маневри, тъй като липсват записи от бодикамерите, за които посочва последният.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б.“а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на

службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на полицейския инспектор при ОПП – СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-9569 от 20.09.2024 г., заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г., Заповед № 513з-4534 от 31.05.2022 г. и Заповед № 513з-3821 от 19.05.2016 г. на директора на СДВР и Удостоверение № 513р-121936 от 26.11.2024 г.

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ, са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно не е спазено изискването на чл. 35 АПК, съгласно който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и в възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание, за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, в приложима редакция, за срок от 6 месеца до една година се прекратява регистрацията на МПС на собственик, който без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т.1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Два са спорните въпроси по делото – жалбоподателят дали е предоставил собствения му лек автомобил на свидетеля М., както и дали последният го е управлявал.

Обстоятелството, че водачът С. М. М. е неправоспособен водач на МПС не е спорно между страните.

Съгласно законовият текст субект на ПАМ по смисъла на чл. 171, т.2а от ЗДвП е собственикът, чието МПС е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление.

В ЗДвП изрично е предвидено прилагането на точно такава ПАМ за точно такова по вид поведение, като същата се прилага без оглед и независимо от понесената наказателна отговорност. От събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установява по безспорен начин, че жалбоподателят умишлено е предоставил автомобила си на неправоспособния водач С. М.. Това обстоятелство се опровергава от показанията на св. Ф., който заяви, че след пристигането на оспорващия при автомобила е започнал скандал между него и М. „защо е местил колата, защо я е управлявал, когато няма книжка“. Съдът дава вяра на тези свидетелски показания, тъй като са полицейския служител, посочен като свидетел под номер 2 в издадения АУАН

на С. М. (л. 9).

Не се доказва по безспорен начин втория спорен момент – управлението на МПС от св. М., тъй като единствените обективни данни, които могат да изяснят обективната действителност по извършената проверка, евентуално управление на МС и конкретното място къде е станало това, не са налични „в платформата на информационната система“, т.е. няма съхранени записи от персоналните камери и видеорегистратори, ползвани от полицейски служители при СДВР при изпълнение на правомощията им на 19.08.2024 г., видно от писмо на директора на дирекция „Вътрешна сигурност“ рег. № 785500-1170 от 06.02.2025 г. (л. 65).

С издаването на процесната заповед формално е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от неправоспособни лица, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-004502 от 19.08.2024 г. на полицейски инспектор при ОПП - СДВР е валидна и незаконосъобразна по изложените съображения, а жалбата срещу нея е основателна и следва да бъде уважена.

С оглед изхода от спора и поради своевременното искане за присъждане на съдебно – деловодни разноски на жалбоподателя, същото следва да бъде уважено в пълния претендиран размер на адвокатското възнаграждение като заслужено.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 24-4332-004502 от 19.08. 2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя, С. С. Г., е наложена ПAM „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. С. Г., ЕГН [ЕГН] сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 1510,00 (хиляда петстотин и десет) лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: